

■ **KESSEL-LO** Terug thuis na zware beproevingen in Canadees natuurpark

„Alleen eten en warm blijven”

„Het is een primitieve ervaring. Op den duur denk je enkel nog aan eten, slapen, jezelf warm houden en vooruit gaan.” Aan het woord is Bert Poffé uit Kessel-Lo, een van de vier Vlamingen die net terug is van een zware tocht van 170 kilometer in het natuurpark Algonquin in Ontario in Canada. De mannen ondernamen de tocht niet enkel om hun grenzen te verleggen, maar ook om de organisatie SOS Kinderdorpen in de spotlights te zetten.

Lore CALLENS

Oorspronkelijk zouden de vier Vlamingen samen met twee Canadese rangers het park doorwroeten. Op het laatste moment kwam daar nog een zevende persoon bij, een jongen van veertien. „Het is de zoon van een van de rangers. Op school was hij intensief bezig met een project rond SOS Kinderdorpen en toen kwam de vraag of hij mee mocht. En wie zijn wij om die droom te dwarsbomen? Gelukkig heeft hij de tocht goed doorstaan”, legt Poffé uit.

Zelf had hij de onderneming zwaar onderschat. „We wilden bevroren meren oversteken en enkele trails over land volgen, maar helaas was het ijs niet overal stevig genoeg en waren de paden bedekt met een meter sneeuw en een hoop omgewaaide bomen. We moesten ons dus met bijlen en zagen een weg banen door de dichte begroeiing. Na een dag harde arbeid, hadden we in vogelvlucht soms maar vier kilometer afgelegd.”

Wegens de vele obstakels besloot de groep om het park niet van west naar oost te doorkruisen, maar om in het midden af te buigen in de richting van het zuiden.



De hondenslee was vaak niet bruikbaar wegens sneeuw en omgevallen bomen.



De tentjes waren zo klein dat het aanschuiven was om binnen en buiten te geraken.

„Ten zuiden van het park ligt een dorpie. Daar konden we ons eventueel laten oppikken. Eerst voelde ik me schuldig, maar al snel bleek deze uitdaging minstens even groot. De sneeuw viel van de naaldbomen in onze kleren, die tegen het einde van de dag bevroren waren. Ook onze slaapzakken waren op den duur drijfnat. Op de koudste dag was het 32 graden.”

Met zoveel ontberingen zou je denken dat er regelmatig stevige woorden vielen, maar dat blijkt mee te vallen. „Je geraakt er enkel als je als een team werkt”, zegt

„EEN KWAAD WOORD
IN DE WILDERNIS,
BLIJFT IN DE
WILDERNIS”

BERT POFFÉ,
NA CANADESE EXPEDITIE

Poffé. „Je kan zelden het verstand op nul zetten, meestal ben je samen aan het organiseren en plannen. Zelfs 's morgens

moesten we wachten op elkaar. De tent was zo klein dat we in rij moesten opstaan. Iedereen kreeg af en toe een klop van de hamer, maar dat vingen we samen op. We delen onze drive en we hebben samen speciale dingen meegemaakt. We hebben otters en elanden gezien en we hebben de wolven horen huilen vlakbij onze tent. Ruzie maken was er dus niet bij. En als er toch frustraties waren, trokken we ons op aan een Canadees spreekwoord dat zegt: What is said in the bush, stays in the bush.”

Oefenen in de diepvries van Java

■ **WEZEMAAL** Vriendschap, sportiviteit, doorzetting en uithoudingsvermogen zijn zowat de voornaamste eigenschappen van Dirk Michiels uit Wezemaal en Dirk Poffé uit Kessel-Lo. Ze zijn, samen met hun vrienden uit Wemmel en Antwerpen, net terug van een drie weken durende trektocht door het natuurpark Algonquin in Canada. Maar die begon bij Java in Rotselaar...

elkaar kennen in een Leuvense fitnessclub. Toen ze van elkaar vernamen dat Canada nog weinig geheimen voor hen had, legde Bert een link met zijn Canadese vriend Roy die bij eerdere avonturen in Canada leerde kennen.

Dirk Michiels wilde niet achterblijven en voelde zich geroepen om dit avontuur mee op te zetten. De twee sportieve kerels zochten sponsors voor hun eigen onderneming en voor SOS Kinderdorpen waar ons land en Canada hun steentje toe bijdragen.

Kunst geveld

„Verleden jaar heb ik weken lang meegewerkt aan kunstveilingen voor SOS Kinderdorpen. Ik deed dat voor een ander. Nadien moende ik dat ik op mijn eigen terrein wat kon terugdoen. Met onze trektocht geven we aan SOS Kinderdorpen een forum”, aldus

Dirk.

„We kenden Canada allebei een beetje van eerdere trektochten en raftings op de wilde rivieren. Een natuurpark doorkruisen tijdens de winterperiode was een uitdaging. Om wat te winnen aan de te verwachten mogelijke winterse toestanden mochten we oefenen en onze materialen uittesten in de diepvriezers van Java in Rotselaar. Daar staken we aardig van op”, wil Dirk Michiels kwijt. De schitterende tocht van achttien dagen leverde fiks wat sponsorgeld op voor SOS Kinderdorpen. Tyeo (Kessel-Lo) als werkgever en de collega's van Dirk zamelden een aardig bedrag in en verduubelden het sponsorgeld voor SOS Kinderdorpen met maar liefst 2.500 euro.

Toekomstplannen? Daar willen Dirk en Bert het nog niet over hebben. Bert wil alleen kwijt dat zijn vrouw het abnormaal zou vinden dat hij nog niet droomt van een nieuw avontuur. Zelf wil hij daarover nog niets kwijt. (FG)

Bert Poffé uit Kessel-Lo en Dirk Michiels uit Wezemaal trokken door het park van Algonquin in het Canadese Ontario.

© JOHAN VAN OUSDEM



Bert Poffé en Dirk Michiels zijn al geruime tijd sportieve vrienden. Twee jaar geleden leerden ze

Storten voor SOS Kinderdorpen

Twee dagen na het einde van de onderneming zaten de zeven mannen alweer op hun werk. Veel van hun vrienden en kennissen hebben inmiddels geld gestort voor het goede doel. „Op onze website staat het rechtstreekse rekeningnummer van SOS Kinderdorpen in België en Canada”, zegt Bert Poffé. „We kunnen dus niet precies weten hoeveel geld er gestort is. Bovendien zijn er ook veel individuele acties geweest en hebben we via de media geprobeerd om extra reclame te maken voor de organisatie. Maar het precieze bedrag maakt me niet veel uit. Als we de situatie voor enkele kinderen kunnen verbeteren, ben ik al meer dan gelukkig. Bovendien hebben we deze expeditie natuurlijk ook voor onszelf gemaakt. Ik heb er echt van genoten. Alles wat het verder opbrengt voor de kinderdorpen, is een mooie extra.” (LCH)